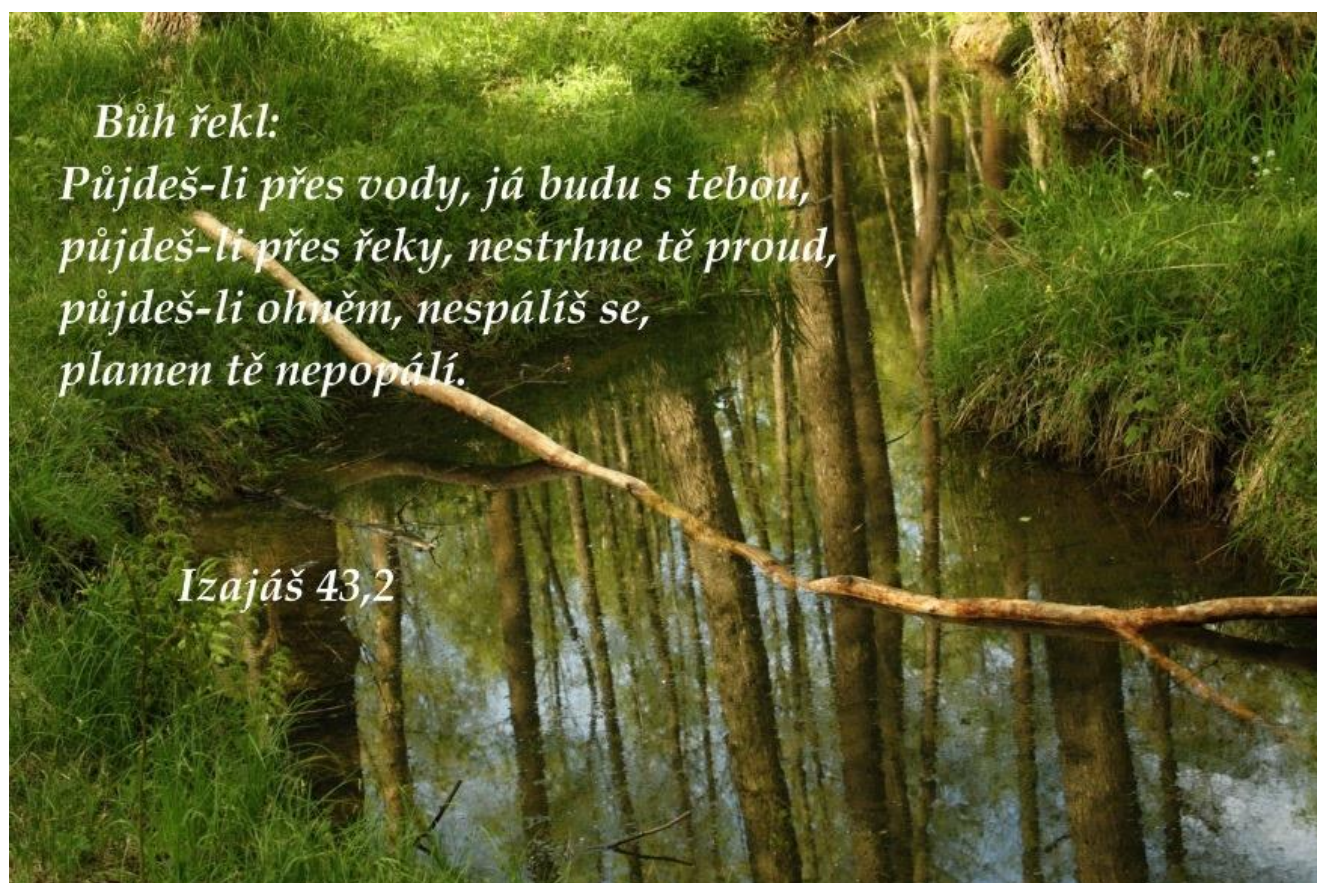

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín 12/2021

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.
1 Kor 8,1

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník - Otázky; Novoroční anketa;
Kartotéka; Oznámení

Úvodník

Otázky

Možná máte podobnou vzpomínku. Když ještě žil můj děda a babička a nám bylo tak osm, devět, občas jsme se ptali: „Babi, dědo, jak to bylo dřív? Jak to vypadalo?“ Jako dítě jsem měl představu, že dřív svět nebyl barevný, že lidi se pohybovali rychle a byli trochu divní. To asi z těch starých filmů, které byly černobílé a všechno se tam dělo zrychleně, jako v Lauer a Hardy. Babička s dědou celkem ochotně vyprávěli o časech minulých a bylo to zajímavé. Tak jsem získával poznání, a to měnilo moje představy.

Právě předevcírem jsem navštívil Josefa P. a on mi říkal, že svět se rychle mění, že to není tak dlouho, kdy slyšel mluvit svého děda o tom, jak chodil do roboty. Říkal, to vládla šlechta a není to tak dávno. Nevím, možná se mýlím, možná se mi to jen zdá, ale jak v rozhovorech, tak v modlitbách slyším málo otázek. To, co ale slyším všude, jsou přání, chci a potřebuju. Otázky má ten, kdo touží po moudrosti a taky ten, kdo hledá pravdu a poznání. Ten, kdo touží po něčem víc, než mít blahobyt a nebo něco vlastnit a užít si. Písmo říká, že těžít moudrost je lepší, než těžít stříbro a zlato, že být ve stínu moudrosti, je jako být ve stínu peněz. Od Anežky Kasíkové z Vojic jsem se dozvěděl, jaké bylo probuzení v tomto kraji před válkou. Josef P. mi vyprávěl, jak církve fungovala ve válce i před ní. Učedníci se ptali: „Pane, vylož nám to podobenství.“ Bez otázek není odpovědí a bez hledání moudrosti, moudrost nepřijde. Hledání a pátrání po ní má být usilovné, stejně jako když se hledá zlato. Během zlaté horečky na

Klondiku při hledání zlata riskovali, umírali, mrzli, hladověli a všelijak strádali. Věřili, že jeho nalezení jim změní život k lepšímu. Každý je někam

namířený. Kam to je, odhalují nejlépe otázky, které má, nebo nemá.

Petr Rýgl

NOVOROČNÍ ANKETA

Co pro Tebe bylo v roce 2021 důležité?

Anežka R.: Důležité pro mě bylo vědomí toho, že nejsem sama. Že ať se děje cokoli, mám Boha, který je mi neustále po boku a mám kolem sebe lidi, co věci vidí a cítí jako já.

Petr R.: Důležité pro mě bylo, že jsem se díky Bohu nenechal převálcovat covidovým šílenstvím strachu a chytil se raději Pána Ježíše.

Zuzka H.: Důležité pro mě bylo: Věřit...

Mirka K.: Vztahy v rodině, ve sboru, s blízkými ve svém okolí...

Jarda Č.: Důležité pro mě bylo, že já i Dobruška máme stále práci.

Eliška R.: Poznání, že nezáleží na tom, co člověk říká, ale to, co nakonec udělá a jak se zachová a že

pravá a jediná pravda a spravedlnost je v Ježíši Kristu našem Pánu.

Charlotte: Ve všech nejistotách této doby si připomínat neotřesitelnou jistotu Božích zaslíbení.

Jirka S.: Navzdory všem pandemickým a panickým vlnám zachovat naději, milost a dobrou mysl.

Jirka Proch.: Kam se člověk podívá, všude se rozmáhá zlo a nepravost. Co je před Bohem ohavnost, je v očích zvráceného světa stále více považováno za normál! A proto pro mě bylo, ale i je a BUDE důležité zachovat věrnost Bohu. Nemyslím přiklonit se ke světu, které páchá zlo, ale nezačít nenávidět, neklít, a hlavně nesoudit, protože to právo patří pouze Pánu Ježíši.

Marek A.: Minulý rok pro mě bylo hodně důležité, že jsem se téměř po 22 letech rozhodl změnit práci.

Ellen: Ranní chvílky s Bohem, čtení Písma a modlitba. Přátelství a sdílení.

Lucie S.: Nemohu nezmínit narození Terežky. A pak mnohá a mnohá poznání a ujištění, že Bůh se o nás nekonečně, láskyplně a nepřetržitě stará. A to jsem schopná vidět jen nepatrný zlomek Jeho konání v našem životě.

Slyšel jsi během tohoto roku nějakou moudrost, která by byla hodna zveřejnění? (Třeba i delší než jedna věta)

Anežka R.: V tuhle chvíli si na nic moc nevzpomínám. Ale když byla poslední duchovní obnova ve Svinčicích, tak mi bylo řečeno, abych se nebála a tím se snažím řídit do teď.

Petr R. Slyšel jsem, že bát se Boha je moudrost, že je lepší doufat v něho, než v knížata, v nichž vysvobození není.

Zuzka H.: Moudrost ke mně přišla v těžké chvíli zcela zřetelně: všechny odpovědi máme v Písmu ...

Mirka K.: Jeden veřejně známý člověk, který je vážně nemocný, řekl: lidé si přejí „hlavně hodně zdraví“, ale pro mne je důležitější vědět, že mám okolo sebe lidi, kteří mne mají rádi a záleží jim na mně. Pak se i těžkosti života nesou lépe. Co by mi bylo platné, kdybych byl zdravý, ale opuštěný. To se mne velmi dotklo, myslím, že je to velká moudrost.

Jarda Č.: Nic si nevybavuji, ale to neznamena, že nikdo žádnou moudrost neřekl.

Eliška R.: Nikdo není tak dokonalý, milující, spravedlivý, moudrý, a především věrný přítel jako Otec v nebesích. On je ta jediná cesta, pravda i život navěky.

Charlotte: „Nevyžádaná pomoc není nic jiného než sobectví a arogance. Sobectví nespočívá v tom, že člověk žije tak, jak sám chce, ale v tom, že podle svých zásad nutí žít i ostatní.“ MUDr. Jan Vojáček

Jirka S.: Ať se děje cokoliv, nepřestávej bušit do míčku. Harry Vardon (největší golfista začátku minulého století) ... jinými slovy: Nikdy neztrácej naději, koncentraci a plné nasazení, dokud nedohraješ poslední úder na 18. jamce. Těch, co si nechali vzít vítězství na poslední chvíli bylo v golfu i životě mnoho.

Jirka Proch.: Moudrostí jsem slyšel mnoho, jen si teď na ně ne a ne vzpomenout. Ale v Bibli jich je nespočet. V ní můžeme nalézat moudro na každý den v roce.

Marek A.: Těch moudrých věcí jsem četl a slyšel v minulém roce hodně. Pokud jde o biblickou moudrost, tak v poslední době mě oslovil ten verš, kde se říká, když budu parafrázovat: Když Bůh zavře dveře, tak je nikdo neotevře, a když je otevře, tak žádný nezavře.

Dále v souvislosti s tím, jak už dva roky procházíme covidem a myslíme si kolikrát, jak je to strašné, co hrozného nás nepotkalo, že život je těžký apod ... Četl jsem v této souvislosti jeden článek, čím vším si

musel v životě projít člověk narozený v roce 1900.

(Marek ještě dodal přílohu na toto téma, ale vzhledem k rozsahu ankety nebyla zařazena – pozn. Redakce)

A třetí moudro je pro trochu jazykově vybavenější, protože je v angličtině:

The best view comes from the hardest climb. (Nejlepší výhled přichází po nejtěžším výstupu.)

Ellen: Naučila jsem se, zvláště u těžších otázek, neodpovídat hned, ale vzít si čas na rozmyšlenou. Jednou jsem tak odpovídala na sms až po dvou dnech, a bylo to dobře.

Lucie S.: Máte taky občas tu zkušenost, že stačí jediná věta a všechno je najednou jasné? Tak přesně jednu takovou pronesl Jirka S., když jsem žádala o radu do výchovy. „S teroristama se nevyjednává.“ Mnohým se to může zdát kruté, ale přesně tím vystihl vše, co jsem si potřebovala uvědomit.

A mohu-li, tak ještě druhá

moudrost od Lenky Bradáčové:
„Moje svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého.“

Co chceš?

Anežka R.: Pracovat na vztazích, jak s Bohem, tak s lidmi. Chci být odvážná.

Petr R.: Chtěl bych, aby bylo dobře.

Zuzka H.: Přála bych požehnané dny pro každého a hromadu odpuštění, a také aby se urovnávalo vše neurovnané v naší rodině... kéž by každý poznal Pána osobně a úplně :) To bych byla happy jak dva grepy :)

Mirka K.: Neztratit se na cestě za Pánem, využít dobře čas, který mi tady byl vyměřen.

Jarda Č.: Chci se svou rodinou dojít do Božího království.

Eliška R.: Chci posílit svou víru v Krista a začít opravdu znovu, jelikož jsem scházela z Božích cest, ale nyní chci být člověk, který má bázeň před Hospodinem a mít v srdci tak vroucí lásku jako On ke mně.

Charlotte: Chci už konečně zhubnout a naučit se hrát na kytaru :)

Jirka S.: Pokud možno neumřít ani brzy ani pozdě a co nejdéle být vědomě alespoň trochu užitečný.

Jirka Proch.: Samozřejmě chci být zdravý, mít kde bydlet, mít co jíst a dostatek všeho, co potřebuji k životu. A to nejen pro mě, ale i pro mé nejbližší, bratry, sestry i mé přátele. To vše však jednou pomine. Nejvíce se však modlím za každého z nás, abychom neztráceli sílu a moudrost věrně a v bázi chodit po cestách Božích.

Marek A.: Co chci? Ani nevím. Já snad ani nic nechci. Snad jen dobře využít čas, který mi byl dán.

Ellen: V novém roce mě čeká mnohem větší díl péče o tatínka (96) než doposud. Budu potřebovat dostatek síly a čas pro odpočinutí.

Lucie S.: Zmíním jedno z momentálních přání: Chtěla bych se vnitřně zklidnit, zakoušet dar Božího pokoje. A být sama sebou.

Za rozhovor děkuje Jovanka Rýgllová

KARTOTÉKA

Ve stavu mezi bdělostí a sněním jsem se ocitl v místnosti. Nebylo tu nic pozoruhodného, až na stěnu zakrytou kartotékou se spoustou zásuvek. Byla to taková ta kartotéka, co bývá v knihovnách, ve které jsou tituly a jména autorů řazeny podle abecedy. Ale tato kartotéka, která sahala od podlahy až ke stropu a zdálo se, že se oběma směry táhne až do nekonečna, měla velmi odlišné nadpisy. Jak jsem se přibližoval ke stěně zásuvek, první nadpis, který upoutal mou pozornost, byl „Dívky, které se mi líbily.“ Otevřel jsem zásuvku a začal jsem listovat kartami. Rychle jsem ji zavřel, ke svému zděšení jsem si uvědomil, že všechna jména, napsaná na kartách, znám.

A pak, aniž by mi to někdo řekl, jsem přesně věděl, kde to jsem. Tato místnost bez života se svými kartičkami byla katalogovým systémem mého života. Byly tu zapsány všechny mé skutky, malé i velké, v takových detailech, kterým se má paměť nemohla vyrovnat.

Když jsem začal náhodně otevírat zásuvky a zkoumat jejich obsah, narůstal ve mně pocit údivu a zvědavosti, spojeného s hrůzou. Některé z nich přinesly radost a milé vzpomínky; některé budily pocity hanby a lítosti tak intenzivní, že jsem se až ohlédl přes rameno, jestli se někdo nedívá. Spis nadepsaný „Přátelé“ byl hned vedle spisu nazvaného „Přátelé, které jsem zradil.“

Byly tam tituly od obyčejných až po naprosto zvláštní. „Knihy, které jsem četl“, „Lži, které jsem řekl“, „Koho jsem utěšil“, „Vtipy, kterým jsem se smál“, Některé byly až legrační svou přesností: „Co jsem křičel na své bratry“. Jiné mi k smíchu vůbec nepřípadaly: „Věci, které jsem udělal ve zlosti“, „Co jsem si pro sebe mumlal na své rodiče“. Obsah zásuvek mne neustále překvapoval. Často tam bylo mnohem více karet, než jsem předpokládal. Často méně, než jsem doufal.

Přemáhalo mne nesmírné množství toho všeho, co jsem v životě zažil. Je možné, že za dvacet let svého života jsem měl čas napsat každou z těchto

tisíců nebo dokonce miliónů karet? Ale každá karta tuto pravdu potvrzovala. Každá byla napsána mým rukopisem. Každá byla podepsána mým podpisem. Když jsem vytáhl zásuvku nadepsanou „Písně, které jsem poslouchal,“ všiml jsem si, že zásuvka narostla, aby se do ní obsah vešel. Karty tam byly namačkané, a přitom jsem ani po dvou až třech metrech nenarazil na konec zásuvky. Zavřel jsem ji s pocitem studu, ani ne tak kvůli kvalitě té hudby, ale spíš nad obrovským množstvím času, které tato zásuvka představuje.

Když jsem se dostal ke spisu „Chlípne myšlenky,“ pocítil jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech. Povytl jsem zásuvku jen o centimetr, nechtěl jsem se dozvědět, jak je dlouhá a vytáhl jsem jednu kartu. Zachvěl jsem se nad podrobností jejího obsahu. Dělal se mi zle z pomyšlení, že takový okamžik byl zaznamenán.

Přemohl mě záchvat téměř zvířecí zuřivosti. Myslel jsem jen na jediné: „Tyhle karty nesmí nikdy nikdo vidět! Nikdo nesmí nikdy vidět tuhle místnost! Musím to zničit!“ V bláznivém záchvatu zuřivosti jsem vyrval zásuvku z kartotéky. Na její velikosti teď už nezáleželo. Ale když jsem ji na jednom konci vzal a začal s ní mlátit o podlahu, nedokázal jsem vysypat jedinou kartu. V zoufalství jsem vytáhl jednu kartu jen abych zjistil, že je tvrdá jak ocel a že ji neroztrhnu.

Poražený a naprosto bezmocný jsem vrátil zásuvku do kartotéky. Opřel jsem se čelem o zeď a dlouze, sebelítostivě jsem si povzdechl. A pak jsem to uviděl. Titul zněl „Lidé, kterým jsem řekl o Bohu.“ Držadlo bylo světlejší než ty ostatní, novější a téměř nepoužívané. Zatáhl jsem za ně a do dlaní mi vypadla malá zásuvka, ne delší než tři centimetry. Karty, které byly uvnitř, bych dokázal spočítat na prstech jedné ruky.

A pak přišly slzy. Začal jsem plakat. Vzlyky tak silné, až mne rozbolel žaludek, otřásaly mým tělem. Padl jsem na kolena a plakal jsem. Plakal jsem hanbou, zdrcující hanbou z toho všeho. Řady zásuvek mi vířily před mýma uslzenýma

očima. Nikdo se nesmí nikdy, nikdy dozvědět o této místnosti. Musím jí zamknout a schovat klíč.

Ale pak, když jsem si otřel slzy, jsem uviděl Jeho. Ne, prosím, jen ne On. Ne tady. Kdokoli, jen ne Ježíš. Bezmocně jsem se díval, jak začal otevírat zásuvky a číst karty. Nemohl jsem unést pohled na jeho reakci. A v té chvíli, kdy jsem se odvážil podívat se mu do tváře, jsem uviděl zármutek větší, než byl můj vlastní. Zdálo se, že jde intuitivně k těm nejhorším zásuvkám. Proč je musí číst všechny?

Konečně se obrátil a podíval se na mne. Díval se na mne s lítostí v očích. Ale byla to lítost, která ve mně nebudila zlost. Sklonil jsem hlavu, zakryl jsem si rukama tvář a začal jsem znovu plakat. Přišel ke mně a položil mi ruku na rameno. Mohl říct tolik věcí. Ale neřekl ani slovo. Jen plakal se mnou.

Potom vstal a šel znovu ke stěně se zásuvkami. Začal od jednoho konce místnosti, bral spisy jeden po druhém a začal na každé kartě psát své jméno přes mé.

„Ne!“ Zakřičel jsem a běžel jsem k němu. Vše, co jsem dokázal říct, když jsem mu bral kartu z ruky, bylo: „Ne, ne“. Na těch kartách nemá být Jeho jméno. Ale bylo tam, napsáno červenou barvou tak sytou, tak tmavou, a tak živou. Jméno Ježíš překrývalo mé jméno. Bylo napsáno jeho krví.

Zlehka si vzal kartu zpátky. Smutně se usmál a začal podepisovat karty. Asi nikdy nepochopím, jak to dokázal tak rychle, ale v příštím okamžiku jsem slyšel jak zavírá poslední zásuvku a vrací se ke mně. Položil mi ruku kolem ramen a řekl: „Je dokonáno.“

Vstal jsem a On mne vyvedl ven z místnosti. Na dveřích nebyl žádný zámek. Ještě tam jsou karty, které zbývá napsat.

převzato z archivu CB

OZNÁMENÍ...

PRAVIDELNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

knihovna V. Čtvrťka, Jičín
neděle 9³⁰ h

SKUPINKY

středa od 19⁰⁰ h u Smolíkových
čtvrtek od 19⁰⁰ h u Václavíkových
pátek od 19⁰⁰ h 1x za 14 dní u
Šolcových

MLÁDEŽ

dle dohody
Bližší info u Kláry K.

STARŠOVSTVO

23. ledna od 14h u Smolíkových

KAVÁRNA

Poslední neděle v měsíci. Přineste
s sebou něco na zub, prosím.

POČET ČLENŮ

41 dospělých
Do sboru vstoupila Hanka Š.
5 nezletilých
12 dětí

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín
webové stránky: www.ksj.cz
<https://www.facebook.com/ksjicin>
měsíčník Jičínská vinice;
vinice@ksj.cz

NAROZENINY

4. 1. Martin P. | 12. 1. Jana K. |
25. 1. Miloš R. | 26. 1. Jarda Č. ml. |
1. 2. Jarda Č.

